

Jeg mener derfor, det er ganske i sin Orden, at Staten, Samfundet som saadant, Rigsdag og Regering, gennem lovbundne Regler tager sig af disse Ting, dels ud fra de Synspunkter, jeg her har gjort gældende, dels ogsaa ud fra andre Synspunkter, som bør tages i Betragtning. Jeg skal saaledes nævne, at Jernbanevæsenet efter min Opfattelse er under ret stor offentlig Kontrol; der sker ikke stort indenfor Jernbanevæsenet, uden at de, der har Tilsynet med Jernbanerne, det være sig med Banelegemet eller med Materiellet, virkelig er klare over, at Trafikken kun foregaar under de sikrest mulige Former, og det samme maa man selvfølgelig kræve fra Samfundets Side, naar det gælder anden offentlig Trafik. Efter at Biltrafikken har udviklet sig, som Tilfældet har været i de senere Aar, mener jeg, det er Samfundets Opgave ogsaa at føre Tilsyn med det Materiel, som bruges i den offentlige Trafiks Tjeneste. Det kan naturligvis gøres paa forskellig Maade, men eet maa være et uafviseligt Krav, nemlig den Belastning, som man tillader Ruteautomobilerne og naturligvis ganske særlig Personautomobilruterne, den Belastning maa Myndighederne staa inde for, den skal Materiellet ogsaa kunne bære. Yderligere maa man kræve — synes jeg i alt Fald, det er min personlige Opfattelse —, at den Fører, som har Ansvaret for Belastningen og for de Personer, der betror sig til Ruten og til Vognen, virker, styrer og leder sin Vogn under saadanne Vilkaar, at han ikke er paavirket i nogen som helst Grad — jeg tænker her ikke paa at være paavirket af Spiritus, hvad han heller ikke maa være — af dem, han har som Passagerer i sin Vogn. Men andre Ord, man maa have det saaledes indrettet, at Føreren ikke generes ved, at Passagererne sidder ham saa nær, at de kan forstyrre ham i hans Virksomhed; thi det er jo alligevel en saa risikabel Kørsel, at Føreren ikke paa noget Tidspunkt af Kørselen maa have sin Opmærksomhed afledet fra denne Side af sin Virksomhed. Jeg siger dette, fordi jeg ved, at der i visse Egne er nogen Ængstelse for, at Ruteautomobilkørselen — jeg vil ikke sige, at den er risikabel, paa ingen Maade, da man maaske i høj Grad er opmærksom paa dette Forhold, men jeg siger det for at understrege, at naar man fra Lovgivningsmagten i saa høj Grad tager sig af Rutebiltrafikken, og maaske giver den Lempelser økonomisk set, saa maa man heller ikke

slaa af paa de Krav, der kan stilles til denne Færdsels Sikkerhed.

Mit Parti er villigt til at gaa ind i en Forhandling om dette Spørgsmaal, og som allerede udtalt kan jeg acceptere Forslaget som Helhed betragtet; jeg mener, vi bør have en ret indgaaende Lovgivning paa dette Omraade. Enkeltheder skal jeg ikke komme dybere ind paa. Paa nogle Punkter havde vi tilsvarende Bestemmelser i den nuværende Færdselslovs § 19; denne Paragraf falder nu bort, hvad der er ganske naturligt, naar de Regler, her stilles op, vedtages. I den gældende Lovs § 19 har vi Bestemmelser om, hvorledes Tilladelse til Rutebilkørsel gives, og tillige i nogen Grad om, under hvilke Forudsætninger den gives, men dette ændres efter det foreliggende Lovforslag. For saa vidt skal jeg ikke have noget derimod, men jeg hører ikke til dem, der ønsker, at den Slags Administrationer skal centraliseres for stærkt. Bestemmelserne her gaar ud paa, at ingen Automobilrute, der skærer en Kommune-grænse, kan oprettes uden Trafikministerens Tilladelse; men vi maa stadig huske paa, at der her er Tale om en Trafik, som nødvendig skulde virke generende hverken for anden Trafik eller for Trafik af samme Art i den paagældende Egn. Man bør efter min Mening se saaledes paa det, at Rutebilkørselen og Fragtkørselen med Biler betegner en videre Udvikling af de eksisterende Færdselsmidler, og derfor vil det være naturligt, at den Myndighed, som til sidst skal give Tilladelsen, ogsaa har Lejlighed til at afveje alle de Forhold, der i saa Henseende kan være at tage Hensyn til, naar Tilladelsen endelig skal gives. Jeg har derfor ikke noget imod, at Ministeren faar den endelige Afgørelse, endskønt jeg, som sagt, i øvrigt ikke er nogen Tilhænger af, at alt centraliseres. Man kan om dette Forhold ogsaa sige, at man ude i Amterne er helt anderledes à jour med, hvorledes Trafikken ligger, hvorledes den eventuelt bør udvikles, derude har man et mere sikkert Øje for, hvilke Momenter der tjener til Forsvar for dette eller hint, men jeg forstaar, at de Betragtninger, der i saa Henseende kan gøres gældende, vil Ministeren, der har den endelige Afgørelse, have meget let ved at skaffe sig Oplysninger om. Dertil kommer yderligere, at Ministeren foreslaar, at der skal dannes et Slags sagkyndigt — ja, det kaldes Nævn, det Ord har jeg aldrig holdt af, og jeg vil forsøge, om jeg kan faa det ændret; der foreslaas sammensat et Raad, et Nævn af